

MAFINKA HÍRADÓ

2025. MÁJUS

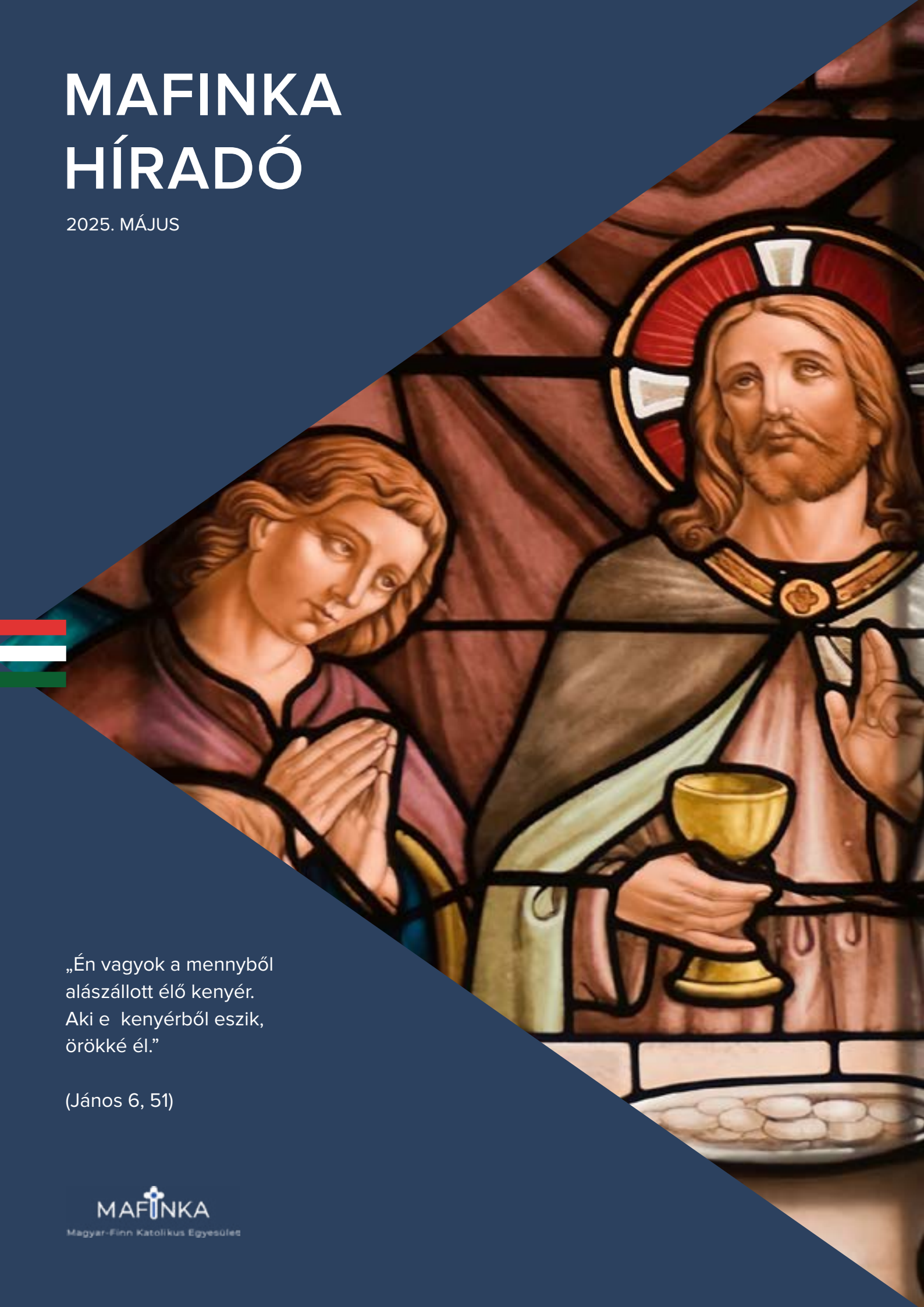


„Én vagyok a mennyből
alászállott élő kenyér.
Aki e kenyérből eszik,
örökké él.”

(János 6, 51)

MAFINKA

Magyar-Finn Katolikus Egyesület



2

Lectori salutem

3

Elsőáldozásra készülők

4

Andrzej atya gondolatai az Eucharishtiáról

7

Gondolatok az áldozásról

9

Boldog Carlo Acutis

10

Mese: Az élet Szent Kenyere

12

Lelkigyakorlat – és táborajánló

13

Zarándoklati helyszínek - ajánló

15

Kézműveskedés: Csodálatos kenyérszaporítás

Lectori salutem

Kedves Olvasó!

A május 17-i magyar nyelvű szentmise különleges alkalom: a közösségünkhöz tartozó gyerekek elsőáldozására készülünk meghatottsággal vegyes izgalommal. Nagy ünnep ez a gyerekek és családjaik számára, és az egész finnországi magyar katolikus közösség velük ünnepel. Jó-kívánságainkat fogalmazva mindannyian elgondolkodunk, hogy mi is történik most a gyerekek életében – és mi történik velünk és bennünk az áldozások alkalmával. Még friss élmény a húsvéti szent három nap: nemrég rendültünk meg az utolsó vacsorán, amikor Jézus gyöngéd baráti szeretettel vigasztalta az elválás gondolatára elszomorodott tanítványait, aztán a kenyérért hálát adva biztosította őket arról, hogy velük marad. Húsvét vigíliáján pedig a feltámadást ünnepeelve megértettük, hogy maga Isten fia az, aki meghagyta, hogy „ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”.

Jelen lapszám írásai mind az Oltáriszentséghez kötődnek. Ajánljuk figyelmetekbe a kedves Andrzej atyával folytatott beszélgetést, melyből megtudhatjuk, hogy mi mindenben hasonlítunk az emmauszi tanítványokhoz. Aztán olvashatjátok közösségünk tagjainak vallomását arról, hogy mit jelent számukra az áldozás. A gyerekekhez mesével és remek kézműves ötlettel szeretnénk közelebb hozni, hogy Isten önmagát adja a kenyérben, mely sosem fogy el.

Lassan elérkezik a tanév végi szabadság, útra kelünk, ki Finnországon belül, ki Magyarország felé. Hogy az utazás és a hétköznapiakból való kiszakadás lelki feltöltődést is hozzon, összegyűjtöttük számotokra az útba ejthető zarándokhelyeket és néhány olyan honlapot, melyeken keresztül lelki programokat találhattok a nyárra.

Végezetül két imaszándékot ajánlunk a figyelmetekbe: habemus papam – imádkozzunk XIV. Leó pápánkért, hogy Isten szándékai szerint kormányozza népét! És imádkozzunk Flóráért, Izáért és Rasmusért, hogy Jézus közeli barátaiként éljenek, szentáldozástól szentáldozásig.

(M.E.)

Elsőáldozásra készülők



X. Piusz pápa tette lehetővé (újra) a gyermekek korai elsőáldozását 1910-ben. A korai elsőáldozás feltétele az volt, hogy a gyermek különbséget tudjon tenni a jó és rossz között, ismerje és szeresse Jézust és mindenek előtt vágyjon a személyes találkozásra Jézussal a szentáldozásban: a kenyér és a bor színe alatt. Ez lesz az első magyar nyelvű elsőáldozás Helsinkiben. Három gyermek készült ebben az évben az elsőáldozásra Éva néni felkészítésével. Az ünnepre készülve megkérdeztük Évát, hogy milyen élmény volt számára a felkészítés:

„Nagy izgalommal várom az elsőáldozást magam is, öröm volt együtt dolgozni ezzel a kis csoporttal! Nagyon értelmes gyerekekkel foglalkozhattam, akikkel jól lehet komoly dolgokról beszélgetni, könnyen befogadják a mély tartalmakat. Az első áldozásukra készülünk, azt szeretném, hogy az áldozás beépüljön a gyerekek életébe. Aztán éljék át a megkönnyebbülést, hogy a gyónásban letehetik a terheiket, hogy a bűn súlya alól felszabadulva szabadon szárnyalhatnak. Nem számít, milyen kicsik vagyunk, milyen kicsi a szívünk, csak az, hogy az Istennel legyen tele. Isten végtelen, a végtelenségig lehet Vele lenni!”

Ismerjük meg közelebbről a gyerekeket, és imádkozzunk értük, hogy mindig vágyjanak a Jézussal való találkozásra!

Izabel vagyok és Izának becéznek sokan. Szeretek olvasni és rajzolni. Sok barátom van. Szeretek kirakni dolgokat, legót és 3D kirakót. Választottam egy 3D-s Mátyás-templomot, amit a polcomra tettem és az ágyamból is látom. Nem szeretek rossz kedvet okozni másoknak.

Nagyon érdekel engem az elsőáldozás. Nagyon szeretek tanulni és az órák nagyon jók szerintem. Az előkészítőn sokat tanultam Istentől és a többi szentről. Az elsőáldozásra lelkiileg is készülök, sok jót próbálok csinálni (mint mindig). És többet gondolkodom azzal kapcsolatban, hogy a bűnöket meg kell bánni és a másiknak megbocsátani. Ezen kívül magyar nagymamámmal elmentem a boltba, hogy szép ruhát nézzünk az elsőáldozásra. (Persze fehér minden.)

Az elsőáldozás egy megmagyarázhatatlan, nagyon jó érzést kelt bennem. Emberi szó ezt az érzést nem tudja megmagyarázni. Nagyon szeretnék áldozni menni. Ha kimondják azt, hogy áldozás, akkor a Szentostyára és az Istenre gondolok legelőször.

Szerintem a gyónás nagyon jó dolog, mert az könnyebbé teszi a szívünket és nem kell már akkor a terhet elviselni a lelkünknek. Azért van szükség rá, mert ahogy már említettem, megterhelheti a lelket és azt hiszem, hogy a lélek még beteg is lehet tőle, ha az ember nem jár eleget gyónni. Jézushoz úgy kerülhetünk közelebb, ha megbánjuk a bűneinket és mindenkinek jó teszünk. Nem terheljük túl magunkat a hétköznapi dolgokkal, mert ha igen, akkor nem hagyunk helyet Jézusnak az agyunkban, meg a szívünkben. Ezen kívül járunk szentmisére és imádkozunk. Mindenféle imát szeretek mondani és tanulni. Szeretek énekelni imákat. Misére azért szeretek járni, mert ott Istenhez lehet imádkozni. (És másokkal is találkozni.)





Rasmus vagyok, 12 éves. Van egy kisöcsém, Matias és nemsokára megszületik a kishúgom. A természetet, a nyugalmat, a vadászatot és a horgászatot szeretem, ahová apával szoktam elmenni. Nagyon szeretek együtt lenni a barátaimmal. Ezen kívül a templomban szeretek lenni, ahol béke van. A templomban van a világ legjobb barátja, maga Jézus, Pio atya és az összes védőszentünk. Misére azért járok, mert utána úgy érzem magam, hogy teljesen szabad és tiszta vagyok. A gondolataimban közeledek Jézushoz, rendesen viselkedek másokkal, megtartom a 10 parancsolatot és imádkozok (A Pio atya kilencedet, esti, reggeli imát és az asztali áldást szoktam imádkozni.) Az első gyónásra úgy készülök fel, hogy szabadon beszélek a Jóistenhez, és a bűneimet teljes szívemből megbánom. Azért szeretnék elsőáldozó lenni, mert így kerülhetek a legközelebb a Jóistenhez. Alig bírom kivárni azt a napot, hogy elsőáldozó lehessenek.

Flóra vagyok, harmadik osztályos. Szeretek kosarazni és zongorázni. Az elsőáldozói felkészítést azért szeretem, mert kedvesek a többiek és Éva néni is. Az órákról emlékezni fogok Éva néni történeteire és tanításaira. A misében a közös énekeket szeretem a legjobban, különösen hangszer kísérettel. Várom az elsőáldozást, ahol én is részt vehetek a mise minden részében éppúgy, mint a felnőttek.



Andrzej atya személyes üzenetet küldött az elsőáldozó gyerekeknek: Amikor én először fogadtam be a szívembe Jézust, az nagyon jó érzés volt, boldog voltam. Ezt az érzést kívánom nektek, valahányszor Jézussal találkoztok! Maradjatok mindig Jézusnál, ne hagyjátok Őt egyedül!



Andrzej atya gondolatai az Eucharisziáról

A kis közösség ajándéka a személyes kapcsolat. A hozzánk érkező papokat vendégül látva mintha Jézust látnánk vendégül (Mt 10,40-42); az Isten dolgairól beszélgethetünk a családi asztalnál, a kanapén ülve vagy éppen a teraszon. Közösségünk csodálatos ünnepére, a gyerekek elsőáldozására készülve Szandra és Áron az Eucharisziáról kérdezte Andrzej atyát. Andrzej atya az emmauszi tanítványokról szóló részt (Lk 24,13-35) magyarázva bemutatta, hogy mindaz, ami a tanítványokkal megtörtént az Emmauszba vezető úton, megtörténik a szentmisén és a mi szívünkben is. Ha nyitott szívvel hallgatjuk Jézust, szava felszítja szívünkben a vágyat, hogy meghívjuk az életünkbe. Ő pedig a meghívásra isteni nagyvonalúsággal és eredetiséggel válaszol: nem pusztán elfogadja a meghívást, hanem saját magát adja éltető táplálékul. Az alábbiakban a beszélgetés szerkesztett változatát olvashatjátok.

Ebben a történetben igazából benne van minden, amire vágyunk. Hogy mi ez az Eucharisztia, hogy miért tartjuk fontosnak, hogy miért van az, hogy nélküle nem is tudunk élni. Az Eucharisztia szó hálaadást jelent. Hálát adunk mindazért, amit Isten tett értünk, az életünkért, a megváltásért, az üdvösségért. Az Eucharisztia tágabb értelemben a szentmisét, szűkebb értelemben az Oltáriszentséget jelenti. Ezt a hálával teli találkozást éljük meg tehát a szentmisében és az Oltáriszentségben.

A hívek számára tanácsként talán annyit fogalmazhatok meg, hogy mint minden találkozásra, erre is készüljünk!

Aztán tudnunk kell, hogy mi történik a szentmisén. Amikor belépünk a templomba, keresztet vetünk, a mise kezdetén pedig azt látjuk, hogy a pap megcsókolja az oltárt. Vagyis fontos, hogy köszöntjük Istent. Itt vagyunk – egy nehéz nap után vagy a sok esemény közepette találtunk rá időt és energiát, hogy itt legyünk. Mikor misére megyünk, ill. ott vagyunk, fontos kérdés, hogy szeretnél-e most itt és most találkozni Istennel? Vagy csak azért mész, mert vasárnap van, mert ez egy parancsolat, mert így illik, vagy mert a családdal kell tartani? Fontos, hogy készüljünk az Istennel való találkozásra.

A liturgiában ezután a bűnbánati rész következik. Szentáldozáskor a megszentelő kegyelem állapotában kell lenni, a találkozásra készülni kell. A szívem ne legyen tele szeméttel, van rá lehetőség, hogy a szentáldozás előtt gyónjak. De ha csak kisebb szemét van a lelkünkben, akkor annak kisöprésére ott a mise kezdetén lévő bűnbánati liturgia. Ha addig még nem sikerült kisöpröni a rosszat, a bűnbánati liturgiában az összes gonosz, rossz pillanatomat átadom Istennek. Tiszta szívvel próbálok készülni a vele való találkozásra!

Tulajdonképpen kicsit furcsa, hogy a többiek



előtt kell vállalnom és bevallanom, hogy bűnös ember vagyok. Nem közös gyónás ez, de beismerem, hogy én is bűnös vagyok, akárhogy szeretnék is jó ember és szent lenni, mégis vannak olyan pillanatok, amik nem sikerülnek. Esetleg megbántottam valakit, mondjuk azt az embert, aki éppen mellettem van: a feleségemet vagy a gyerekeimet. Úgyhogy bocsánatot kérek a másiktól. A közösségben pedig nem akarom megjátaszani, hogy milyen nagyszerű vagyok, hanem a többiek előtt is bevallom, hogy bűnös ember vagyok. Ezért a közösségben, Isten előtt

állva, bocsánatot kérek Istentől is.

Ezután következik az igeliturgia. Ugyanazt tapasztaljuk, mint az emmauszi tanítványok: találkozunk Jézussal, aki szól hozzánk. Isten szólni akar hozzám, s lehet, hogy az, ami az egyik számára unalmas prédikáció, valaki más esetleg megszólít. Az Eucharisztia, a szentmise, a megfelelő pillanat arra, hogy meghalljam, mint mond nekem Isten. Isten persze egész nap szól hozzánk, de amikor dolgozom, másra figyelek, az isteni sugallat megérint ugyan, de a következő pillanatban elfeledkezem róla. Nagyon fontos, hogy nyitottak legyünk arra, amit Isten mondani szeretne nekünk!

Néha úgy vagyunk, mint az emmauszi tanítványok: figyelnek, figyelnek, aztán egyszer csak észreveszik, hogy a szívük már másként dobog. Felmelegszik a szívük – milyen pontosan fejezi ki a szentírást! Mert valóban ilyen állapotban vagyunk ilyenkor, az Istennel való találkozáskor!

Az Ige megtalálja a megfelelő partnert, vagyis Isten megtalál engem, és megszületik bennem a vágy, hogy meghívjam Istent az otthonomba, az asztalomhoz. Az emmauszi tanítványok érzik, hogy valami történt: Jézus beszélt, szavát hallgatva pedig fellángol a szívük, ezért meghívják Jézust, hogy üljön velük egy asztalhoz. Aki idegen volt, már nem idegen többé.



Velünk is ez történik a misén. Ha elér hozzám Isten szava, akkor érzem, hogy az az Isten, akihez imádkozom, többé már nem idegen. Feltámad bennem a vágy, hogy meghívjam az életembe, legyen ott mindenben, amit teszek: a holnapi munkámban, abban, ahogy a gyerekeimet nevelem; legyen ott velem az egyetemi előadáson, odahívom a házassági krízisemhez, a beteg anyósomhoz. Az a vágyam, hogy velem legyen mindenben, amit teszek. Jézus pedig az Eucharishtiában vállalja, hogy a vendégem lesz, eljön hozzám, ahogy asztalhoz ült az emmauszi tanítványokkal is az utolsó vacsorakor, önmagát ajánlva fel kenyér és bor színében.

Ezen el kell gondolkodnunk: hogyan lehetséges, hogy a kenyérben Isten közeledik hozzám? Isten olyan módon akar eljönni hozzánk, ami nagyon közeli, ami látható, megfogható: amit megérinthetek, megkóstolhatók, megízlelhetek. Saját magát adja ebben a gesztusban a kezembe! Az eucharisztikus csodák megerősítenek, mert olyankor az érzékszerveinkkel is felfoghatjuk, hogy az átváltozás megtörtént, hogy az Eucharishtiában valódi testről, valódi vérről van szó.

Hogy Isten miért ezt a módot vállalta, hogy miért ilyen formában szeretne közelíteni hozzám? Szeretem azt a megfogalmazást, hogy az Eucharisztia egy titok, ezt a módot ugyanis Isten választotta, nem mi. Ajándékba kaptuk Istentől, nem mi határoztuk meg, hogy ilyen formában jöjjön el hozzánk.

Az Eucharisztia Istennel való találkozás, ami mindig itt és most történik, újra és újra. Nem pusztán emlékezünk arra, ami kétezer évvel ezelőtt történt, hanem most, ebben a pillanatban történik valami.

A tanítványok nemcsak a kenyértörés gesztusában ismerték fel Jézust, hanem a szívük is lángolt. Ha az Eucharishtiában igazán találkozom Jézussal, ha nem csak szokás számomra az áldozás, merthogy a többiek is mennek, akkor valami változik bennem. Például megszületik bennem egy döntés, hogy a mise után csinálók a feleségemnek egy finom capuccinot, leülünk és beszélgetünk.

Ha a szentáldozás valódi találkozás volt, akkor valamilyen hatással lesz az életemre.

Az emmauszi tanítványokról szóló részben ez is benne van: miután ettek a kenyérből és találkoztak Jézussal, meghozták a döntést, hogy visszamennek a többiekhez (Lk 24,33). Eddig menekültek Jeruzsálemből, az volt a legfontosabb számukra, hogy biztonságban legyenek, ne is kelljen a nagypénteken történetekkel foglalkozni. De miután felismerték Jézust, úgy döntöttek, hogy visszamennek a többiekhez, mert a feltámadottal való találkozás élménye nem hagyta nyugodni őket. Ha a szentáldozásban valódi találkozás történt, akkor az nem hagy nyugodni, tovább kell vinni a találkozás híré! Ha tapasztaltál valamit, ha történt valami veled, ha boldog vagy, akkor nem maradatsz egy helyben. Akkor felállsz a kanapéról, elindulsz. Lehet, hogy nehéz lesz az út, de az örömhírt meg kell osztanod másokkal! Az Eucharishtiában való találkozás örömét tehát megosztjuk másokkal, vagyis közösségbe kerülünk Isten mellett egymással is.

Nagyon szép, hogy a szentáldozás utáni áldásban kérjük Jézust, hogy továbbra is bennünk maradjon, nemcsak a szentáldozás néhány percében. A mise végén pedig áldást kérünk, és azzal bocsátjuk el a híveket, hogy „menjetek békével”. Maradjon bennünk a béke, a családjunkban, de ez azt is jelenti, hogy küldetésünk van. Én nagyon szeretem a szentmisének azt a fajta befejezését, hogy „menjetek, küldetésetek van”.

(M.E.)

Gondolatok az áldozásról



A Katolikus Egyház 2025-ben egyetemes jubileumot ünnepel. A 25 évente megismétlődő jubileumi évnek a gyökerei az Ószövetségbe nyúlnak vissza. Csodálatos, hogy mi is aktív részesei lehetünk egyházunk történelmének és élhetünk a jubileumi év adta kegyelmekkel. Annál is inkább, mert püspökünk minden finnországi katolikus templomot jubileum évi zarándokhelyé nyilvánított. A jubileumi év témája a remény és mi is lehetne tökéletesebb útravaló a „remény zarándokai” számára mint az Eucharisztia?

Eucharisztia. Mit is jelent ez számomra? Kegyelem, ami megtisztít, gyógyít testet és lelket egyaránt, megszentel és elvezet az örök életre. Áldás. Hitünk fókusza. A legszentebb dolog a földön, maga az Élet. A parányi ostyában az univerzum királya jön el hozzám. A kicsi és gyenge teremtményéhez jön el Krisztus, a Megváltó. Az én Uram és Istenem. Felfoghatatlan és mégis így van. Óriási kincs birtokában vagyunk mi, katolikusok. Ez az utóbbi években tudatosodott bennem egyre inkább, de persze igazán majd csak a Mennyeországból fogjuk tudni elkezdni megérteni ezt a misztériumot.

Az évek során egyre fontosabbá vált számomra, hogy amennyire csak lehet, méltón vegyem magamhoz Krisztus testét. Ez a törekvésem azonban mindig kívánnivalót hagyott maga után, hiszen lehetetlen méltónak lennem Hozzá még egy jól elvégzett gyónás után is.

Egy előadást hallgatva azt a tanácsot kaptam, hogy kérjem meg Máriát, hogy díszítse fel a lelkem kegyelmekkel és erényekkel, hogy Krisztusnak kedve teljék benne, és így tudjam Őt fogadni. Ez a gondolat tetszett és kiegészítettem még azzal, hogy mielőtt Máriához fordultam, megkértem a Szentlelket, hogy jöjjön,

égyesen el bennem mindent, ami nem méltó Jézushoz és töltsön el engem. Így már könnyebb lélekkel mentem ki áldozni és fogadtam az Úr Jézust. Többször megtapasztaltam, hogy amikor nagyon fáradt voltam betegség vagy csak a hétköznapi terhei miatt, az Eucharishtiában magamhoz vett élet ténylegesen felüdített, erővel és energiával töltött el. Azonban még mindig elég gyámoltalanul álltam ott a tisztelendő atya előtt, amikor kimondtam az „Ámen”-t a „Krisztus testé”-re.

A megoldást Kis Szent Teréz mutatta meg számomra. Alázatossága és szent élete ellenére, vagy éppen ezek miatt, kicsinek és méltatlannak érezte magát ahhoz, hogy egyedül fogadja Jézust a Szentáldozásban. Ő, frapáns, terézi módon úgy oldotta ezt meg, hogy egyszerűen megkérte Máriát, hogy jöjjön lelkébe és ő fogadja benne Szent Fiát. Így nem kellett egyedül és méltatlanul állnia Ura és Megváltója előtt, amikor ő testben és lélekben szállt hozzá az ostyában. Micsoda briliáns megoldás, de hogy hívhatom Máriát a lelkembe? Ehhez egy komolyabb beszélgetésre volt szükségem és a lelki testvérem segítségével megértettem, hogy mivel mind egyek vagyunk az Egyházban, egy test és egy lélek vagyunk. Kis Szent Teréz azt is írja, hogy az anya erénye a gyermekéé is. Mária, mivel szeplőtelen volt és nem volt benne ellenállás Isten szeretetével szemben, így ezzel az isteni szeretettel tud szeretni. Ezzel a szeretettel fogadja bennem is a Szent Szűz Szent Fiát.

Mindenkit biztatok arra, hogy éljen a jubileumi évben a gyónással és Szentáldozással minél gyakrabban és az elnyert búcsút ajánlja fel önmagáért vagy elhunyt szeretteiért. Minden áldozással fényesedik a lelkünk és maradandó kincset gyűjtünk.

Hálás vagyok a kegyelemért, hogy áldozhatok, az áldozásban pedig Jézus Urunk közelségéért, a jelenlétének tudataért. Az ő közelsége ad erőt ahhoz, hogy a jó úton haladjak/maradjak. Az áldozás maga jó érzéssel tölt el, ha koncentrálni tudok a pillanatra. Ahogy az adoráció is jó érzéssel tud eltölteni.

.....

Csak nemrég kezdtem megérteni, hogy mit is jelent a Szentáldozás. Korábban jelképnek élttem meg. Nővérem mutatott rá évekkal ezelőtt, hogy akkor még nem értem. Amikor elkezdtem olvasni egy könyvet a lancianói eukarisztikus csodáról, akkor éreztem/értettem meg igazán, hogy Jézus BENNE VAN a Szentostyában, hogy MAGÁT ADJA. Szeretettel kérem, hogy jöjjön hozzám az áldozásban és vezessen engem.

.....

A szentáldozás számomra az az eledel, amellyel az ostyában titokzatosan jelenlévő élő Krisztus táplál engem: saját testével és vérével az örök életre! A szentmise csúcspontja, amire mindenki vár, hogy végre magához vehesse. Az önmagát adó szeretet beteljesedése az áldozatban. A csodálatos kenyérszaporítás csodája, amely újra és újra megismétlődik minden szentmisében. Mindenkinek jut belőle és mégsem fogy el. Végtelen, pedig időben és anyagban van köztünk jelen.

Legszebben Aquinói Szent Tamás fogalmazta meg az Oltáriszentségről szóló himnuszában: Adoro te devote... Babits fordításában a legszébb szerintem.

Aquinói Szent Tamás: Adoro te devote

Imádlak és áldlak, Isten, rejtelem!
Kenyer- és borszínben titkon vagy jelen.
Néked szívem, lelkem átadja magát,
mert Téged szemlélve elveszti magát.

Látás, ízlés, érzék megcsalódhatik,
de a hallás rólad hittel biztosít:
hiszem azt, mit hinne Isten Fia szab,
ígéd igazánál mi van igazabb?!

A keresztfán rejtéd Isten-voltodat,
itt a színek rejtik emberarcodat,
de én mind a kettőt hiszem s vallhatom,
kérve, amit kért a bűnbánó lator.

Ahogy Tamás látta, nem látom sebed,
mégis Istenemnek vallak tégedet.
Add, hogy egyre jobban hinni tudjalak,
tebenned reméljek, s téged vágyjalak.

Urunk halálára emlékeztető
áldott Kenyér, élő s embert éltető!
Add, hogy éljen lelkem belőled csupán,
s jóízét tebenned ne veszítse szám!

Kegyes Pelikánom, Uram Jézusom!
Szennyes vagyok, szennyem véreddel mosom.
Elég volna egy csepp, hogyha hullna rá.
Világ minden bűnét meggyógyítaná.

Jézus, kit csak rejtve szemlélhetek itt!
Mikor lesz, hogy szomjas vágyam jóllakik?
Hogy majd fátyol nélkül nézve arcodat,
leljem szent fényedben boldogságomat!
Ámen.

(Fordította: Babits Mihály)



„Kép: Dobroš / Wikimedia Commons, CC BY-SA 4.0”

Carlo Acutist az internet “védőszentjeként” emlegetik. A 15 éves korában elhunyt fiút 2020-ban avatták boldoggá, szentté avatására 2025-ben kerül majd sor. A fiatalok példaképe lett, sokakat, még felnőtteket is, vonzott a katolikus hithez. Hogy mi volt szentségének titka? Ahogy ő fogalmazott: “Az Eucharisztia az én autópályám a Mennyszigetbe.”

Carlo szülei nem gyakorolták a hitüket. Mivel nagyon elfoglalt emberek voltak, a fiúkra is dajkák vigyáztak, a nyarakat pedig a nagyszüleinél töltötte Carlo. Mindössze három éves volt, amikor szemtanúja volt, ahogy a nagypapája a halála előtt pár nappal megkapta a betegek kenetét. A halála után a nagypapa állítólag megjelent álmában a kisfiúnak és kérte, hogy imádkozzon érte. Az álom nagy fordulatot hozott Carlo életében: megkérte a nagymamáját, hogy vigye el a templomba, hogy imádkozhasson a nagypapájáért. A gyermek ezen események után nagy érdeklődést mutatott a katolikus vallás gyakorlása iránt. Mindig templomba akart menni imádkozni, misére; a végtelent kereste. Szülei általa lettek újra hívők, de nem csak ők, számos barátjuk, ismerősük is Carlo szavára tért meg.

Carlo csodálta szent Ferenc életét és szegénységét, követendő példának tartotta. A zsebpénzének és játékainak nagy részét a szegényeknek, hajléktalanoknak adta. Az embereket mindig a szeretet gyakorlására buzdította, a kibékülésre, a szentség elérésére.

Az Eucharisztia volt életének központja, az Oltáriszentség iránti mélységes odaadásáról volt nevezetes. Hét évesen lett elsőáldozó, hitte, sőt tapasztalta, hogy Jézus jelen van az Eucharisziában. Szinte naponként járt misére és járult szentáldozáshoz és heti rendszerességgel gyónt. A misén kívül is a templomban szeretett időzni, a tabernákulum előtt. Carlo Jézussal és Jézusért élt, életét Istennek ajánlotta, az Ő vezetését kérte. Szavait idézve “ Mindenki eredetinek születik, sokan mégis fénymásolatként halnak meg. Eredetileg meghalni úgy lehet, hogy az ember hagyja, hogy Krisztus vezesse, és közben szüntelenül Őrá néz.” Carlo teljességgel élte és szépnek tartotta a Krisztusban való életet. Vallotta, hogy a szentségek vétele a forrás, a keresztyén erények növekedésének az alapja. A mise alatt az átlényegülésben megtörténik az átváltoztatás, a kenyér Jézus teste, a bor Jézus vére lesz. Ezt ugyan az érzékszerveinkkel nem érzékeljük, de hiszünk ebben a csodás átalakulásban. Az eucharisztikus csodák ezt a hitet erősítik meg.

Carlo felismerte az internet adta lehetőséget az evangélizálás és az evangélium hirdetése szempontjából. Azt is látta, hogy a fiatalokat így tudja a leginkább megszólítani. Egy honlapot hozott létre, amely az Eucharisztikus csodákat mutatja be és a katolikus egyház által jóváhagyott Mária jelenéseket (<https://miracolieucaristici.org>). A honlapot néhány nappal a halála előtt mutatták be, szent Ferenc ünnepén. Carlo azonban az ünnepségen a betegsége miatt már nem tudott részt venni. Emlékére egy utazó fotókiállítást készítettek az összes eucharisztikus csoda helyszínéről. A kiállítás azóta öt kontinenst járt be. Carlo élete példa számunkra a szentségben való növekedésre.

Halála után sokan elzarándokoltak otthonához, ahol lerótták tiszteletüket. Több csodát is tulajdonítanak Carlonak. Volt ami a temetésekor következett be, voltak, amik később. Édesanyjának többször megjelent álmában, egyszer elmondta, hogy újra édesanya lesz. A csoda megtörtént: addig orvosok segítségével sem tudott Carlo után áldott állapotba kerülni, de aztán 44 évesen ikreket szült.

/Forrás: Carlo Acutis And The 108 Eucharistic Miracles - CARF Foundation Carlo Acutis – Wikipédia/

Az élet Szent Kenyere

Ezen alkalommal megterített asztal várt a gyermekekre. Az asztalon pászkakenyér, salátalevél, felszeletelt bárányhús és szőlőlé volt. Többeknek volt megterítve és minden egyes teríték mellett, névjegykártya helyett, egy kép díszelgett.

- Kedves gyermekek, a mai alkalmunkat a megterített asztalnál fogjuk elkezdni. Kérem, hogy mindenki keressen magának egy helyet!
- Én középre szeretnék ülni! - kiáltotta Kata.
- Én pedig Sári mellé! Szabad?

Miután mindenki megtalálta a maga kis helyét, Kató néni kérte, hogy először énekeljék el A te nevedben mi együtt vagyunk éneket. Majd kezüket imára kulcsolták és hálás szível imádkoztak az aznapi örömekért.

- Kinek a képét ismeritek fel az asztalon? – kérdezte Kató néni.
- Itt van Jézus – mondta lelkesen Maja.
- De kik lehetnek a többiek? Számoljuk csak meg, hány kép van még Jézusén kívül?
- Tizenkettő! – vágta rá Péter.
- Mit gondoltok, kik lehetnek ők?
- Jézus tanítványai.
- Az apostolok – hallatszott innen, onnan.
- Így igaz. Mit szimbolizálhat ez a megterített asztal?
- Az utolsó vacsorát! – kiabálták többen is.
- Nagyon okosak vagytok, valóban így van. Ma az utolsó vacsorát is el fogjuk játszani. De előbb van pár kérdésem: Gyerekek, ti milyen kenyeret szoktatok enni?
- Én ropogós zsemlet – mondta Hanna.
- Én rozskenyeret, mert nem ehetek fehér lisztet – válaszolta Mari.
- Én a kerek rizsfelfújtas kenyeret szeretem – tette hozzá Balázs.
- Hoztam nektek egy kovásztalan kenyeret. Mindjárt megtudjuk, miért...

Jézus a Pászka ünnepét, az Egyiptomból való kivonulást, a zsidó nép hagyományai szerint akarta megünnepelni a tanítványokkal. Az ünnepi lakomán minden étkezés előtt hálát adtak Istennek a tetteiért, a szabadulásért; bárányt, keserű salátát, kovásztalan kenyeret ettek és bort ittak. A felsorolás közben Kató néni meg is mutatta az ételeket.

- Egyszer csak azonban valami szokatlan történt. Hallgassuk meg a Szentírásból:

„Amint elérkezett az óra, asztalhoz telepedett a tizenkét apostollal együtt. Így szólt hozzájuk: „Vágyva vágytam rá, hogy ezt a húsvéti vacsorát elköltsem veletek, mielőtt szenvedek. Mondom nektek, többé nem eszem ezt, míg be nem teljesedik az Isten országában.” Aztán fogta a kelyhet, hálát adott és így szólt: „Vegyétek, osszátok el magatok között. Mondom nektek: nem iszom a szőlő terméséből addig, amíg el nem jön az Isten országa.” Most a kenyeret vette kezébe, hálát adott, megtörte és odanyújtotta nekik ezekkel a szavakkal: „Ez az én testem, amelyet értetek adok. Ezt tegyétek az én emlékezetemre.” Ugyanígy a vacsora végén fogta a kelyhet is, és azt mondta: „Ez a kehely az új szövetség az én véremben, amelyet értetek kiontanak.” (Lukács 22, 14-20)



- Szeretném, ha eljátszanánk ezt a jelenetet. A kovásztalan kenyeret odaadom annak, aki Jézus képénél ül.

- Jaj, de jó! Eljátszhatom Jézust! – örvendezett Peti.

Peti szétosztotta a kenyeret a társainak, miközben Kató néni segítségével elismételte Jézus szavait. Minden gyermek boldog volt, és elégedetten majszolta a falat kenyeret.

- Tudjátok, mi történt ekkor? Jézus eddig is csodákat tett: pl. a vizet borrá változtatta, a kenyeret megsaporította. Az utolsó vacsorán a kenyér Jézus testévé lett, a bor pedig átváltozott az Ő vérévé. Tudjátok, hogy Jézus szavai, melyeket az előbb olvastunk a Szentírásból, hol hangzanak el manapság is?
- A templomban! – válaszolta Máté.
- Nagyon jó. Tudjátok azt is, hogy mikor?
- Amikor a pap bácsi felemeli az ostyát.
- Hogy mindnyájan emlékezzünk, mikor és hogyan is történik ez, egy templomot építünk ide. Jó lesz?
- Jaj, de jó! – lelkesedtek a kicsik.

A hosszú asztalt most Kató néni segítségével kis asztalokra bontották a gyerekek, és egy kis templomteret építettek. A templomban volt az oltár és vele szemben a hívek padjai. Az oltárt megjelenítő asztalra helyezték el a kenyeret szimbolizáló ostyát és a bort helyettesítő szőlőlevet.

- A mise alatt, a hívek könyörgése után, az Eucharisztia liturgiájában a pap bácsi az oltárhoz megy. Kicsi előkészület után lehívja a Szentleket, majd a kenyér és a bor fölött megismétli Jézus szavait, amelyekkel az Oltáriszentséget alapította. Valahogy úgy, ahogy az előbb olvastunk és eljátszottunk.

- És akkor a magasba emeli az ostyát és a kelyhet is – mondta bátran Lilike.

- Igen, de várjunk egy kicsit! Jézus a papnak hatalmat adott, hogy az utolsó vacsorán elhangzott szavait megismételve átváltoztassa a kenyeret és a bort Jézus testévé és vérévé. Jézus tehát az Úrfelmutatáskor megjelenik köztünk a szentségi színek alatt.

- De én továbbra is a kenyeret, azaz az ostyát látom.

- Igen, az érzékszerveinkkel, szemünkkel, szánkkel, orrunkkal, kezünkkel továbbra is kenyérnek és bornak érzékeljük, ami azonban az átlényegülés során átváltozik. Hisszük, hogy Jézus teste és vére. Ez egy titok. A hitünk szent titka. Jézus maga mondta: „Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, az bennem marad, én meg benne” (Jn 6,56)

- Jézusnak semmi sem lehetetlen, hiszen ő feltámadt és él! – hangzott el Kata szájából a bölcsesség.

- Igen. Köszönöm, hogy ezt mondtad Kata! Hisszük, hogy az áldozáskor magával Jézussal találkozzunk, aki betölt minket szeretetével és átalakítja szívünket – tette hozzá Kató néni.

- Úgy szeretnék én is áldozni már! – sóhajtotta Bea.

- Én is szeretnék Jézussal találkozni! – tette hozzá Misi.

- Nemsokára eljön ez az idő, amikor ti is elsőáldozók lesztek. Addig is énekelünk, imádkozunk, járunk misére, ahol megtapasztalhatjuk Jézus jelenlétét, szeretetét.

A beszélgetés után a gyerekek só-lisztgyurmából ostyákat készíthettek, az asztalon lévő mintájára. Az alkalmat pedig hálaadó imával zárták:

- Köszönjük Jézus, hogy velünk vagy mindenhol, de legfőképpen a szentmisében!

(Alexa)



Szeretnél nyáron lelkileg is tölteni? Lelkigyakorlat – és táborajánló!



Közeledik az iskola vége és ezzel a nyári szünet is. Mindnyájan nagyon várjuk már a nyarat, a szabadságot, a testi és lelki felüdülést, hogy legyen időnk lelassulni, megpihenni, mindamellett felfrissülni. Terveink vannak. Van, aki csak nyugalomra, csendre vágyik, van, aki előre eltervezi, mi mindent fog megvalósítani a nyáron, hogy hozza be mindazt, amivel elmaradt. A pihenés, a kötetlenebb napi ritmus segíthet ellazulni, ugyanakkor fel is forgathatja a napi rutinjainkat, akár az imaéletünket is megzavarhatja. Jó szem előtt tartani, hogy az imaéletünk ne menjen szabadságra! A nyári szabadság lehetőség arra, hogy új módon tapasztalhatjuk meg Isten szeretetét. Egy-egy lelkigyakorlat, nyári tábor új erőt és lendületet adhat. Segítségképpen összegyűjtöttünk néhány oldalt, ahol kedvetekre válogathattok a lelkigyakorlatok között.

1. A jezsuita rend által működtetett Manreza Lelkigyakorlatos honlap (<https://manreza.hu/menu/lelkigyakorlatok>)
2. Bízd Rá Magad oldal, ahol 200 keresztény értékrendű szervezet támogató lehetőségei és programjai, köztük lelkigyakorlatok közül válogathattok: (<https://bizdramagad.hu/hitelet/lelkigyakorlat>)
3. Az ELZA (Együttműködés Lelkigyakorlatos és Zarándokházak között) honlap, ahol magad kereshetsz rá a lelki programokra: (<https://elza.szerzetesek.hu>)
4. Finnországban az orsolyita nővérek rendeznek nyári tábor gyerekeknek, június 9-19. között. Ezen a címen érdeklődhetsz: katolinen.fi/tapahtumat/kesaleiri-lapsille
5. A Jubileumi Ifjúsági Találkozó július 28. – aug. 4. között kerül megrendezésre Rómában. Finnországból Raimo püspök atya vezetésével indulnak a fiatalok. A szervezett zarándoklatra már nem lehet jelentkezni, de önállóan még eljuthattok a találkozóra.

A Zsoltáros azt mondja: “Te jelölted ki a föld határait, te alkottad a nyarat és a telet”. Ha ezt komolyan vesszük, akkor tudjuk, hogy Istennek terve van a nyarunkkal is. Ő már tudja, hogy kivel fogunk találkozni, kivel szeretne megismertetni/összekötni bennünket. Eltervezhetjük a nyarunkat, az utazást, a pihenést, de hogy közben mi minden más történik még, azt nem látjuk előre. Így történt meg velünk az egyik nyáron, hogy az autónk megállt Lengyelországban egy kereszt alatt. Egy másik faluból kerestek autószerelőt számunkra, aki még sosem látott olyan típusú autót mint a miénk. Végül telefonos egyeztetéssel ment a szerelés és a szerelő egy fillért nem akart elfogadni a segítségnyújtásért. Istennek tervei vannak velünk, másokon keresztül akarja megmutatni az arcát, és tőlünk is azt várja, hogy az Ő követői legyünk és így a szeretete és irgalma rajtunk keresztül jusson el másokhoz.

Jó feltöltődést és áldott nyarat kívánunk mindenkinek!

Zarándokhelyek Finnországtól Magyarorszáig

Autóval hazafelé tartva is érdemes egy-egy pillanatra megállni: elcsendesedni, imádkozni vagy egyszerűen csak megpihenni testben és lélekben. Összegyűjtöttünk néhány különleges zarándokhelyet és zarándokutat, melyek a Finnországtól Magyarorszáig vezető autóúton is könnyen útba ejthetők.

Finnország

A finnországi zarándokútvonalak inkább modern, ökológiai és ökumenikus jellegűek, nem olyan mélyen gyökereznek a zarándok hagyományokban, mint Közép-Európában.

Szent Henrik-út (Pyhän Henrikin tie)

Turku – Köyliö – Kokemäki (kb. 140 km)

Szent Henrik püspök emlékét követő zarándokút. Minden év júniusában ökumenikus gyalogos zarándoklatot szerveznek ide. Szent Henrik a 12. században élt, keresztény missziós tevékenysége miatt halt vértanúhalált.

Szent Brigitta-ösvény (Birgitan polku)

Pirkkala környékén (Tampere mellett)

50 km-es túraút, mely természeti élményeket és spirituális elmélyülést kínál. Szent Brigitta svéd szenthez kötődik.

Észtország

Tallinn - Pírta kolostorrom

Egykor fontos zarándokhely volt, és ma is vonzza a vallásos látogatókat, különösen a Szent Brigitta tiszteletére érkezőket. Bár a kolostor már romokban áll, szellemi és történelmi jelentősége miatt továbbra is fontos vallási helyszín.

Lettország

Aglonai Bazilika

Lettország legfontosabb katolikus zarándokhelye, különösen Nagyboldogasszony napján (aug. 15.).

Riga – Szent Jakab-székesegyház

A Szent Jakab-székesegyház Lettország fővárosának, Rigának és a római katolikus Rigai főegyházmegyének a székesegyháza. A katedrális Idősebb Szent Jakab apostol tiszteletére szentelték fel. Az épület Riga óvárosának részeként az UNESCO Világörökség részét képezi.

Litvánia

Šiluva – Mária-jelenés helye

1608-ban történt jelenés alapján a legkorábbi dokumentált európai Mária-jelenés, ahol Szűz Mária – karján a gyermekkel – megjelent egy pásztorfiúnak. Népszerű zarándokhely, különösen szeptemberben.

Vilnius – Isteni Irgalmasság szentély (Šventovės Dievo Gailestingumo šventovė)

Itt található az Irgalmas Jézus-kép, Szent Fausztina látomása alapján. A templom a felszentelését követően az isteni irgalmasság szentélye lett, ahol egész napos szentségimádás mellett végzik az isteni irgalmasság liturgikus cselekményeit.

Vilnius – Hajnal-kapu (Aušros Vartai / Ostrobrama)

Szűz Mária ikonja miatt lengyel és litván zarándokok által különösen tisztelt hely.

Kryžiu kalnas – A Keresztek hegye

Európa-szerte ismert katolikus zarándokhely. II. János Pál pápa is ellátogatott ide, a Vatikán fészületet ajándékozott a helyszínnek. A hegyen található keresztek pontos száma nem ismert, de több tízezerre tehető.

Lengyelország

Grabarka – Az ortodox „keresztek hegye”

Lengyelország legjelentősebb ortodox zarándokhelye, gyógyító forrással.

Varsó – Szent Szaniszló Kostka-templom

Jerzy Popiełuszko, a kommunizmus mártír papjának sírja itt található.

Częstochowa – Jasna Góra-i pálos kolostor

Lengyelország első számú katolikus zarándokhelye, a híres Fekete Madonna-ikon őrzője.

Szlovákia

Levoča – Mária-hegy (Mariánska hora)

Szlovákia legnagyobb Mária-kegyhelye, fő zarándoklat július első vasárnapján.

Šaštín – Stráže – Hétfájdalmú Szűz Mária zarándokbazilika. Jelenleg ez a zarándokhely az egyik leglátogatottabb Szlovákiában (a fő zarándoklat idején mintegy 50 000 zarándok érkezik). A bazilika legkiválóbb zarándokai közé tartozik Kalkuttai Szent Teréz anya, II. János Pál és Ferenc pápa.

Magyarország

Máriabesnyő (Gödöllő mellett) Nagyboldogasszony-bazilika

Legfontosabb nevezetessége a búcsújáró templom csodatévő Mária-szoborral., amely a magyarországi Mária-kegyhelyek közül a második leglátogatottabb zarándokhely.

Mátraverebély-Szentkút

Nemzeti kegyhely, gyógyító forrással. Magyarország egyik legjelentősebb zarándokhelye.

Máriapócs

Görögkatolikus nemzeti kegyhely. A könnyező Mária-ikon tette híressé.

Esztergom – Esztergomi Bazilika

A Magyar Katolikus Egyház központja. Szent Adalbert-székesegyház, Szent István-ereklék.

Budapest – Szent István-bazilika

Szent István király erekléjének, a Szent Jobbnak őrzőhelye.

Pannonhalma – Pannonhalmi Főapátság

UNESCO világörökség, élő bencés közösséggel, spirituális központ.

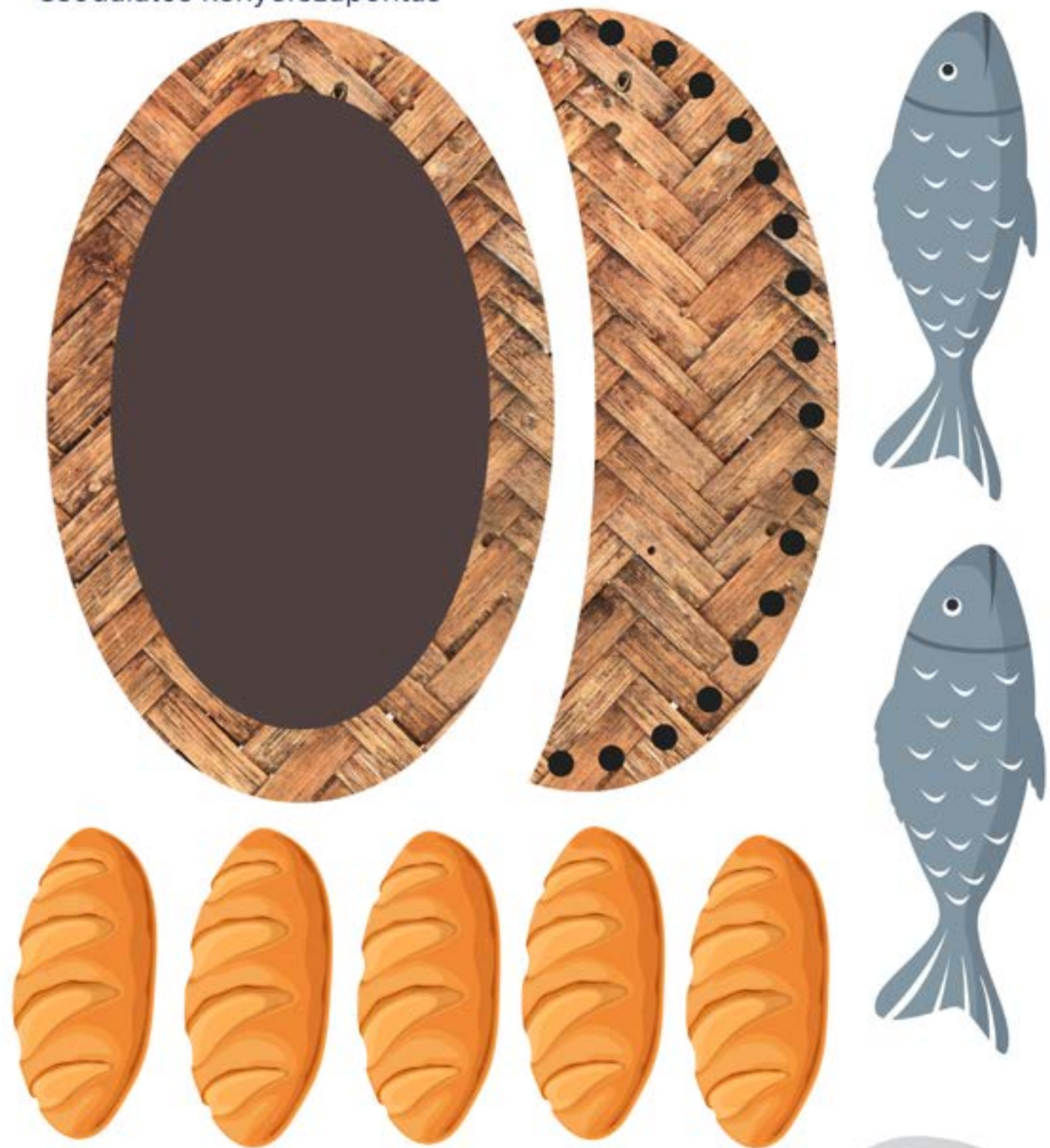
Szeged – Fogadalmi templom, Magyarok Nagyasszonya-székesegyház

A város újraépítésének hálaadásból emelt temploma, zarándokhelyként is látogatott.

Szent Jakab-út

2009 óta létező zarándokút Budapesttől Lébényig, majd Lébénytől az ausztriai Wolfsthalig, ahonnan kapcsolódik az európai Szent Jakab-úthoz.

Csodálatos kenyérszaporítás



- Vágd ki a kosár két részét, valamint a halakat és a kenyereket is.
- A kosár fekete pöttyök alatti részét ragaszd be, majd illeszd rá a másik kosárdarabra.
- Lyukaszd ki a fekete pöttyök helyét egy lyukasztóval.
- Keresz egy vékony cipőfűzőt vagy fonalat. Köss egy csomót a fonal végére vagy celluxal ragaszd a kosár aljához a fonal végét, majd fűzd át a lyukakon alulról felfelé haladva, egymás után sorban. Amikor az utolsó lyukhoz érsz, rögzítsd a fonal végét a kosár alján, ragasztóval.
- Tedd bele a kivágott halakat és kenyereket a kosárba.



Te Deum – Téged, Isten, dicsérünk

Téged, Isten, dicsérünk, téged Úrnak ismérünk.

Téged, örök Atyaisten, mind egész föld áld és tisztel.

Téged, minden szép angyalok, kerubok és szeráfkarok, egek és minden hatalmak szüntelenül magasztalnak.

Szent vagy, szent vagy, erősséges szent Isten vagy!

Nagyságoddal telve ég, föld; dicsőséged mindent bétölt. Téged dicsér egek Ura, apostolok boldog kara. Dicséretes nagy próféták súlyos ajka hirdet és áld. Jeles mártírseregek magasztalnak tégedet.

Vall tégedet világszerte szent egyházad ezerszerte. Ó, Atyánk, téged, s mérhetetlen nagy fölséged, s azt, ki hozzánk tőled jött le, Atya igaz Egyszülöttje, és áldjuk veled Vigasztaló Szentlelkedet.

Krisztus, Isten Egyszülöttje, király vagy te mindörökre. Mentésünkre közénk szálltál, szűzi méhet nem utáltál. Halál mérgét megtiportad, mennyországot megnyitottad. Isten jobbán ülsz most széket, Atyádéval egy fölséged, onnan leszel eljövendő, mindeneket ítélendő.

Téged azért, Uram, kérünk, mi Megváltónk, maradj velünk! Szentjeidhez végy fel égbe, az örökös dicsőségbe. Szabadítsd meg Uram, néped, áldd meg a te örökséged. Te kormányozd, te vigasztald, mindörökké felmagasztald!

Mindennap dicsérünk téged, szent nevedet áldja néped. Büntől e nap őrizz minket, és bocsásd meg vétkeinket! Irgalmazz, Uram, irgalmazz, híveidhez légy irgalmas!

Kegyes szemed legyen rajtunk; tebenned van bizodalmunk!

Te vagy, Uram, én reményem, ne hagyj soha szégyent érnem!



További információk:

www.mafinka.fi



Támogatnál bennünket?

Számlaszámunk: FI 6715 4430 0025 1780
Név: Mafinka ry



Hálát adunk a 2024-25 tanévért! Köszönjük a meghívott papjaink szolgálatát, az MKPK támogatását és a közösségünk lelkes jelenlétét, munkáját és támogatását!